DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

ASCITE,

QUAM,

JUVANTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate MAGNIFICI RECTORIS,

DAVIDIS RUHNKENII,

HISTORIARUM ET ELOQUENTIÆ IN ACAD. LUGD. BAT. PROFESSORIS ORDINARII,

NEC NON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI *Conſenſu, &*
Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICÆ *Decreto*,

PRO GRADU DOCTORATUS,

Summisque in MEDICINA Honoribus, & Privilegiis
ritè ac legitimè conſequendis,

Eruditorum Examini ſubmittit

THOMAS MARTEN,

ANGLO BRITTANNUS.

Ad diem XIII. *Junii*, MDCCLXVII. *Horâ* X. *L. Q. S.*

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud THEODORUM HAAK, 1767.

Bd. with -
xxW2
260
C967d
1767
1944708

Creſcit indulgens ſibi dirus hydrops,
Nec ſitim pellit, niſi cauſam morbi
Fugerit venis, & aquoſus albo
Corpore languor.

Hor. *Lib.* II. *Carm.* II.

VIRO

DOCTISSIMO,

MEDICO PERITISSIMO,

ET

AMICO INTEGERRIMO,

THOMAS SMITH,

HOC OPUS CONSECRATUM EST,

UT SPECIMEN MINIMUM,

AMICITIÆ MAXIMÆ

Auctore.

NEC

NEC NON

GULIELMO ROBERTSON,

VILLÆ RICHMONDIÆ

IN ANGLIA

CHIRURGO PERITISSIMO,

SUO IN MEDICINÆ RUDIMENTIS

PRÆCEPTORI FIDELISSIMO,

MONITORI LIBERRIMO ET AMICISSIMO,
QUI MORTUO PATRE OMNE PATERNUM
OFFICIUM ILLO TEMPORE, SUSCEPIT, PRÆSTITIT, ABSOLVIT; ET
CUJUS TOT TANTAQUE
BENEFICIA
NULLUS DIES SIBI MEMORI EX ANIMO DELEBIT;
HUNC PRIMUM MEDICINÆ LABOREM JUVENILEM DEVOVET,

THOMAS MARTEN.

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS, DE ASCITE.

§. I. *DE HYDROPE IN UNIVERSUM.*

Inter varios, quibus humanum corpus obnoxium eſt, morbos, vix ulli ſæpius aut gravius homines afficiunt, quam qui generali Hydropis nomine inſigniuntur. De ſingulari generis hujusce morbo quodam verba facturus, hic in limine, ut quæ poſtmodum dicenda ſunt clariora evadant, quæ ad generalem hydropis doctrinam ſpectant, paucis præfari haud incommodum fore duxi.

„ *Hydrops igitur eſt collectio, præter naturam, aqueorum in quovis corporis cavo fluidorum.*

In ſano & naturali Corporis ſtatu, in unumquodque cavum

certa fluidorum aqueorum portio, ab exiguarum arteriarum extremis, per cavi latera ſparſis, ſecernitur.

Fluidum hocce ita ſecretum rurſus, pro certa ratione, ab extremis alterius generis vaſorum abſorbitur, quæ ideo inſtituta ſunt, ut id recipiant & in circulantem fluidorum maſſam denuo transmittant.

His ita poſitis & agnitis, conſentaneum eſt, præternaturalem aquæ collectionem in quovis corporis cavo fieri poſſe, ſiquando vel ſecretio aut effuſio fluidorum augeatur, vel abſorptio ſolita minuatur.

Hydropes ergo in univerſum, quatenus ex hiſce caſibus pendent, aut ab exhalatione præternaturali per arterias aucta, aut ex inhalatione a venis imminuta, oriantur, neceſſe eſt. Et ad percipiendam generalem hydropis naturam, in cauſas, quæ vel illam augeant, vel hanc minuant, inquirendum.

EFFUSIO AUCTA.

Et primum quidem *auctæ effuſionis* cauſæ conſiderandæ obveniunt, quæ tres exiſtimandæ ſunt, quibus hæc aucta effuſio debeatur.

1. Preſſura in extrema vaſorum exhalantium aucta, orificiis exhalantium & fluidorum exhalandorum in conditione & ſtatu naturali manentibus.

2. Exhalantium apertura aucta, fluidorum preſſurâ & conditione iisdem manentibus.

3. Fluidorum tenuitas aucta; unde fluidum per aperturam exhalantem liberius effunditur, iisdem & in ſtatu naturali manentibus preſſura & apertura.

Ad primm harum cauſarum quod attinet, in Hydraulicis datum & conceſſum eſt, copiam fluidi, e tubo aperturæ datæ effuſi, cæteris paribus, eſſe pro ratione preſſuræ, quâ fluidum in orificium tubi agit. Quicquid igitur intus contenti fluidi, in arterias exhalantes, preſſuram auget, majorem ejus fluidi copiam in dato tempore profundi efficiet, idque pro ratione auctæ preſſuræ.

In corpore autem humano, preſſura fluidorum in arteriarum extrema cauſæ variæ cenſeri poſſunt.

Impetus magnarum arteriarum auctus; quo ſanguis in vaſa minora majore vi & velocitate impellitur, atque inde ſecretio augetur.

Hanc cauſam fluidorum aqueorum ſecretionem augere, manifeſta indicia teſtantur; ſudores nempe & ejusmodi ſecretiones, ſoliti effectus motus corporis aucti, qui eâ excitantur; & ubi nulla alia in corpore, niſi auctus arteriarum impetus, mutatio induci videtur.

Idemque in febribus apparet, ubi arteriarum impetus auctus, victâ tandem minorum vaſculorum conſtrictione, liquidum & profuſum per totam corporis ſuperficiem ſudorem effundit. Veriſſima etiam & quæ maxime invaluit, de tumore in phlegmone opinio hæc eſt; eum, ſcilicet, oriri, ex adaucta ſeri ſanguinis effuſione in cavitates, in quas arteriæ parvæ terminantur.

Similis etiam ratio reddi poteſt ejus tumoris, qui omnes alias inflammationum ſpecies comitatur; quarum in qui-

quibusdam ipſi hi tumores, ἀνάσαρκα, οἰδήματα, manifeſte obſervati ſunt. (*a*)

Secunda jam cauſa, quæ effuſionem augere poteſt, conſideranda obverſatur.

Fines arteriarum exeunt in venas, in ductus excretorios & in canales exhalantes: ubicunque igitur per ductum excretorium meatus impeditur, arteriæ impetus in vas exhalans, validius quam in ſtatu naturali aget; atque inde exhalantis liquoris effuſio ſolito major conſequetur. Et hoc etiam alium hydropis caſum ſuggerit, ex preſſura, nempe, in extrema exhalantium auctâ.

Hujus generis hydropes, qui perſpirationem obſtructam comitantur, haud forte tam aquoſi liquoris, in ſanguine retenti, copiæ imputandi ſunt, quam majori preſſuræ in extrema exhalantium membranæ cellularis; eo quod cutis ductus excretorii a frigore aliave quavis cauſa obſtruuntur.

Omnium autem aliarum ea ſæpiſſime cauſa, quæ præsſuram in exhalantium extrema præcipue auget, venoſi ſyſtematis affectibus debetur.

Quidquid ſanguinis cumulum, præter naturam, in venis majoribus efficerit, ſive ſanguinis curſum per venas impediendo, ſive alio quovis modo, preſſuram in extrema arteriarum exhalantium neceſſario tandem augebit; & proinde ex aucta effuſione hydropa parere poterit.

Atque adeo quodcunque ſanguinis circuitum per venas ma-

(*a*) MONRO an Eſſay on the dropſy pag, 125.

majores impedierit, quæ nempe per pulmones vel dextrum cordis latus tranſeunt, aut in Vena Cava, Jecore, Liene &c. ſæpe hydropem inducet.

Et hujusmodi impedimenta aut a venarum obturatione aut anguſtatione oriuntur; altera a polypis vel alia quavis materia venarum cava implente aut occupante; altera a compreſſione externa, veluti a tumoribus ſchirroſis, ſteatomatibus, tumoribus cyſticis, graviditate &c. Vena etiam ab aucta laterum craſſitie, aut a tumoribus tunicarum anguſtari poteſt.

Quod autem obſtructio venoſi ſanguinis recurſui facta ad hydropa pariendum valeat, effuſionem ab arteriis exhalantibus augendo, ex Cl. Loweri experimento ſolerti clare demonſtrari videtur; qui, ingentis moloſſi canis thorace perforato, venam cavam aſcendentem ligavit, & poſtea vulnus conſuit; Quo facto, animal ſtatim elanguit & paucas poſt horas moritur. Refecto demum abdomine, tanta videbatur in eo contineri ſeri copia, quanta affuiſſet, ſi animal diu admodum aſcite laboraſſet (*b*).

Inter multa hydropum exempla a cauſis ſupra dictis exorta, pauca tantum memorabimus. Cl. Monro a ventriculi & lienis ſchirrhis duos tradit caſus memorabiles; (*c*) Cel. De Haen Aſcitæ hiſtoriam ab omento in tumorem ſeboſum pon-

(*b*) LOWERI de corde cap. 2. pag. 123.
(*c*) Eſſay on the dropſy pag. 15. 16.

ponderis librarum triginta trium diſtento; (*d*) duo item ſteatomata ab uteri fundo exorta. (*e*) Tumores etiam hydropici inferiorum in fæminis pregnantibus extremorum, ſoliti plerumque graviditatis comites ſunt, in ultimis præſertim menſibus. Hydrops quoque Pectoris & Abdominis a polypo in utroque cordis ventriculo exortus. (*f*) Bonetus (*g*) & Illuſtr. Morgagni etiam ſimiles aliquot caſus tradunt. (*h*) Singularis itidem hydropis caſus, ab aucta craſſitie & tumore in tunicis venarum, clinico cuidam ægroto accidit, in Noſocomio regio Edinburgenſi 1765. (*)

Hic

(*d*) Ratio Medendi vol. 1. pag. 285.

(*e*) Monro an Eſſay on the dropſy pag. 17.

(*f*) Ephem. German. dec. 2. ann. 6. obſ. 232.

(*g*) Sepulchret. Lib. III. §. 21.

(*h*) De ſedibus & cauſis morborum. Epiſtol. 38.

(*) Margaritta Page annorum triginta ſex ingreſſa eſt ægra clinica Noſocomium Regium Edinburgi 3. Kalend. Decemb. MDCCLXV. Maxima tum Dyſpnæâ cum tuſſi crebra & ſicca laborabat; nec, præ metu ſuffocationis, ſupina recumbere poterat, dormituriens ſubſultare ſolita; *Genæ* ſufflatæ & labia ſublivida erant; leviſſimo motu vertigo oboriebatur & ſpiritus deficiebat. In brachio lævo & tibia utraque auctus erat hydropicus, nulla autem fluctuatio in ventre erat, quæ percipi poterat, nec auctus conſpicuus; alvo regulari, pulſu non ita crebro, nullo cibi appetitu, & menſibus ſuppreſſis. Quatuor antè menſes febre intermittente affecta erat, quæ circiter hebdomadas decem durabat, eamque ad extremam debilitatem redigerat; quo tempore prolem mortuam enixa eſt, nec poſt lochia inſecuta ſunt. Poſt dies quatuordecem Reſpirationis Difficultas & pectoris dolor ſupervenit, quæ veſicatorio inter humeros applicato levata erant. Hæc ſymptomata mox ſequebatur tibiæ lævæ tumor, & Dyſpnæa iterum reverſa; Dyſpnæa autem, lævo brachio tumeſcente, abiit, ut primum Noſocomium ingreſſa eſt, punctura in lævo facta erat brachio, unde

magna

Hic autem caſus ex ingenioſi Loweri experimento belle illuſtratur; quo, ligatis venis jugularibus canis, caput omneſque ſupra ligaturam partes tumore hydropico affici videbantur. (*i*)

Atque iſtæ quidem cauſæ, ſanguinis curſum obſtruendo, in venis majoribus ejus acumulationem efficiunt.

Ab aliis vero cauſis, ſanguinis meatibus in ſtatu naturali manentibus, accumulationes accidunt; Quarum una imprimis eſt quæ accumulationem efficit, erecta nempe corporis poſitura.

Quonam autem modo hæc cauſa preſſuram in extrema exhalantium arteriarum augeat, a notis Hydroſtaticorum legibus facile intelligi poteſt; & ab hac cauſa, in corpore humano, hydropes exoriri, crebra ſe produnt indicia, ex tumoribus intercutibus qui ſæpe veſpere occurrunt, in homi-

magna aquæ effluxerat copia, eamque multum levaverat. Parum tum ſiti erat affecta, & cutis ſatis frigida erat, ſed tuſſis crebra & moleſta vexabat; Pulſus poſtea accelerari perſtitit, tumor augebatur admodum, ſeque per totum caput, faciem & collum diffudit; deglutitio & locutio perquam difficilis evaſit. VII. Id. Decembris, pulſus ad 116 aſſurgebat, deglutitio & locutio liberior fuit, ex punctura in collo pridie facta, unde copioſa fuerat profuſio; ſed jam continuo ſopore & dolore quodam capitis gravabatur. VIII. Id. Decembris, ſtupore & delirio vehementer aucto, de violento per dorſum dolore a priore uſque nocte graviter conqueſta eſt. Reſpiratio tum moleſtiſſima, pulſus admodum exilis & irregularis & deglutitio difficillima. Symptomata augeſcere pergebant, & Id. mortua eſt. Inter diſſectandum, venarum tunicæ, lævæ nempe jugularis & ſubclavianæ, inventæ ſunt multo craſſiores factæ; & glandium vicinarum aliquot auctiores, eodem fere modo quo ligaturæ in venas agere videbantur.

(*i*) De corde cap. 2. pag. 128.

minibus proceræ admodum ſtaturæ, aut quorum vitæ munia maximam diei partem pedibus inſiſtere cogunt, mane autem poſt nocturnum recubitum ex cubanti corporis poſitura abeunt.

Sanguinis accumulatio in venis, ſeu plethora venoſa interdum a ſolitæ ſanguinis evacuationis ſuppreſſione oriri videtur; traditur enim hydropis hiſtoria a menſium ſuppreſſione, (*k*) a ſuppreſſione itidem hæmorrhoidum (*l*).

Solitæ etiam ſeroſæ evacuationis ſuppreſſio, eodem tendere poteſt, ut plethoram in ſyſtemate venoſo pariat, & proinde hoc modo hydropem inducat. Quamvis hæc forte aqueam ſanguinis portionem potius auxerit, quæ ab exhalantium extremis elabitur. Et hujusmodi hydropes magis aquearum ſanguinis partium abundantiæ, quam venarum plethoræ attribuendi ſunt.

Hactenus iis cauſis, quæ, fluidorum preſſuram in exhalantium arteriarum extrema augendo, hydropem inducunt, obſervatis; alia effuſionis auctæ cauſa, menſura nempe aperturæ exhalantis aucta, conſideranda prodit.

Singula in corpore humano vaſcula exhalantia, quantumvis parva, ſicut vaſculum quodvis aliud arterioſum, tunica muſculari, contractili, aliquatenus inſtructa ſunt; & rationi conſentaneum videtur, iſtorum canalium parvorum

(*k*) Forrestus Lib. 19. obſ. 34.

(*l*) Ibid. obſ. 39.

rum modum & capacitatem, reſiſtentiam etiam quæ fit fluidis in eos impulſis, magna ex parte, hujus tunicæ muſcularis viribus & contractilitati deberi.

His igitur poſitis, facile ſtatuere licet: quicquid fibrarum muſcularium in parvis arteriis debilitatem aut atoniam inducit, id earum reſiſtentiam, quæ fluidis fit circulantibus, minuere & efficere ut a ſolita preſſura dilatantur. Qua ſub conditione, extrema exhalantium faciliorem fluidis incluſis tranſitum præbent.

Hinc igitur, in omni relaxationis genere, ut in chloroſi, cachexia & paralyſi, tumores aquoſos aliquatenus ſaltem comitantes cernere eſt; quoniam pallor, cutis ſqualor, ſolidorum relaxatio & frigidi indolentes tumores, aſſidui ſunt virium vitalium languoris comites; hydrops enim ſemper paralyſin comitatur.

Ad tertium jam cauſarum genus auctæ effuſionis accedimus, auctam ſcilicet aqueorum fluidorum, proportione, copiam.

Augeri autem poteſt aqueorum fluidovum copia, aut inſolita liquorum aqueorum mole, uſu in corpus aſſumpta aut craſſioribus, viſcidioribus & conſtantioribus ſanguinis partibus ſubductis, veluti rubris globulis & lympha ſimul, in hæmorrhagia; vel lympha ſimplicius per ſe, in evacuationibus ſeroſis: aut demum aquoſa ſanguinis parte perperam retenta, ut in perſpirationis & obſtructa urinæ ſecretione.

Hydropum, qui a nimia tenuiorum liquorum uſu oriuntur, exempla ſunt plurima.

B Mon-

Monro caſum cujusdam tradit, qui, in febre, ingentem aquæ hordeaceæ copiam bibendo, anaſarcam fere inſanabilem ſibi induxit. (*m*) Ingen: Willis fœminæ junioris, nutricis hiſtoriam enarrat, quæ immodico cereviſiæ tenuioris potu, nunc per ſe, nunc lacte miſtæ, aſcitem contraxit. (*n*) Similis etiam huic caſus traditur. (*o*)

Et ad hæmorrhagias quod attinet, Riverius e vomitu ſanguinis aſciten memorat. (*p*) Liſterus e ſputu ſanguinis. (*q*) Forrestus nimia menſium diuturnitate. (*r*) Item ſanguinis vomitu. (*s*) Aliique alios ejusmodi effectus tradunt. Ex nimia venæſectione duos caſus. (*t*) Ex crebris hæmorrhagiis & liberiore tenuiorum liquorum uſu. (*u*) Schenkius crebro & diuturno e naribus ſanguinis profluvio. (*w*) Celeb. Hofmannus e profluvio ſanguinis poſt abortum tertio menſe factum. (*x*)

Hydrops qui oritur ex lympha purius & ſimplicius evacuationibus ſeroſis ſubducta, ſæpius occurrere videtur, eo quod

(*m*) An Eſſay on the dropſy pag. 11.
(*n*) Pharmac. Ration. P. 2. cap. 3. §. 2.
(*o*) Miſcell. Curioſ. dec. 2. ann. 9. obſ. 133.
(*p*) Obſervat. commun. 15. pag. 556.
(*q*) Exercit. Med.
(*r*) Lib. 19. obſ. 35.
(*s*) Ibid. obſ. 42.
(*t*) Miſcell. Curioſ. a. n. c. dec. 2. ann. 2. obſ. 169.
(*u*) Philoſoph. Transact. N. 471.
(*w*) Obſerv. lib. 3. de Hydrope obſ. 9.
(*x*) Tom. III. Cap. 14. de Hydrope obſerv. 3.

quod morbus hicce toties Diarrhæis, Dyſenteriis & purgantium admodum acrium uſui ſuccedant.

Exempla hydropum, qui ex urinæ aut perſpirationis ſuppreſſione ſola oriuntur, ſine alia cauſa, crebra admodum non ſunt; ſed ejusmodi, ut ab hisce cauſis oriri poſſe ſtatuant. Ut aſcites ab intermiſſione conſueti poplitum ſudoris. (*y*) Listerus hunc memorat a dyſuria evenire. (*z*) Et a ſubita urinæ oppilatione. (*a*)

Huc usque eos hydropis caſus, qui ab aucta effuſione oriuntur, conſideravimus, quatenus a naturalibus fit organis ſecretoriis, quæ fluida in varia corporis cava effundunt; Præter hanc autem creberrimam hydropis cauſam ab effuſione, aliud etiam eſt cauſarum genus, huic auctæ effuſioni referendum, ſed quod a priore diverſum exiſtimari poteſt; quatenus non naturali ſecretione efficiatur, at laceratione aut ruptura vaſculorum tenuiora aquea corporis fluida transmittentium: qualis eſt ruptura parvarum arteriarum ex contuſionibus, luxationibus &c. aut ipſorum abſorbentium vaſculorum, puta lymphaticorum, ex nimia diſtenſione &c.

Quibus ex cauſis hydropum exempla ſatis multa occurrunt, quorum quædam a variis ſubjiciantur (*b*).

Du-

(*y*) Act. Phyſ. & Med. Vol. 5. obſ. 2,
(*z*) Exercit. Med. de Hydrope.
(*a*) Miſcell. Curioſ. a. n. c. dec. 3. ann. 5. & 6. obſ. 185.
(*b*) Turner Hydrocelen memorat ex contuſione ab ephippis. vol. 1.

Dubium forſan eſt, an huic generi accenſendæ ſint extraordinariæ illæ effuſiones, præter naturam, quæ interdum a veſicularum aut ſaccorum rupturis in cava illabuntur.

In hydrope cyſtico, (e. g. ovarii) quamdiu cyſtis, in quam aqua colligitur, integra manet, tumoris hydropici incrementum (i. e.) aquæ in eum effuſæ copia tarde & ſenſim admodum fit, ne per multos annos in molem aliquam magnam evadit; ſi tamen cyſtis hæcce frangatur, ejusque fluidum in abdominis cavum effundatur, tum aquæ copia, ex interna membranæ cyſtidem formantis ſuperficie effuſa maxime augetur; ea veriſimiliter de cauſa, quod preſſura fluidi, antea in cyſtide contenti nunc amovetur.

Penſitatis igitur variis cauſis, quæ aquæ effuſionem in quodvis corporis cavum augendo, hydropem creare poſſunt, deinceps examinanda venit altera ſupra memorata generalior cauſa, vj3.

1. pag. 229. Monro ex lapſu ——— Eſſay on the dropſy pag. 125. Anaſarcam ſcroteam ex ictu pridie accepto ——— ibid. pag. 125. Hydropem thoracis, ex plaga in pectore. ibid. pag. 18. Celeberr. Mead Abdominis hydropem, a plaga in dextro latere. Mon. Med. Cap. VIII. pag. Riverius pedis hydropem a luxatione Tali ——— Cent. III. obſ. 71. Monro anaſarcam univerſam ex Carpi luxatione in conatu ponderis tollendi. Eſſay on the dropſy pag. 12. Alii etiam duos hiſce ſimiles caſus. Memoir. de l'Academ. des Sciences l'ann. 1700. & 1710.

ABSORPTIO IMMINUTA.

Quæ ab ipſorum abſorbentium vaſorum obſtructione exoriri poteſt. Atque hæc nunc duorum generum eſſe ponuntur.

1°. Venarum extrema, ad ſanguiferum ſyſtema pertinentium, quibus in iis corporis partibus, quæ venis lymphaticis valvularibus non inſtruuntur, fluida effuſa abſorbendi munus neceſſario aſſignantur.

2°. Venæ lymphaticæ valvulares, ad quas generalius officium iſtud proprie pertinet.

Quarum poſteriorum obſtructio duplex videtur; aut meatuum generaliorum, aut ſingularium lymphaticorum obſtructio.

De hiſce ſpeciatim ordine dicendum.

Abſorptio igitur imminuta accidere poteſt a venarum obſtructione, in iis corporis partibus, quæ lymphaticis abſorbentibus carent.

Idque nullibi humani corporis obtingit præterquam in cerebro, ubi huc usque vaſa lymphatica abſorbentia nunquam exiſtere conſtitit; atque hæc veriſimiliter præcipua eſt Hydrocephali cauſa.

Ad obſtructionem lymphaticam quod attinet, aut in lymphaticis generalioribus aut in ſingularibus, maxima lymphæ pars a venis lymphaticis in ductum thoracicum tranſit & in venam ſubclavianam defertur.

Si quavis de cauſa, liber lymphæ tranſitus per vaſcula

lymphatica majora impediatur, in lymphaticis minoribus ſtagnabit lympha, eaque diſtendens prohibebit quo minus ſeſe depleant; unde abſorptio in corporis cava ceſſabit, & exhalatione per arterias procedente, hydrops ſequetur. Et in hujus rei exemplum, Scherbius lapilium in receptaculo chyli hydropem induxiſſe tradit (*c*).

Rariora ſunt morbi hujus exempla a lymphaticis particularibus orientis, verum ab hac cauſa hydropes oriri una aut altera hiſtoria vel ſatis probat.

Solertiſſimus Alex. Monro junior, ſe tumorem hydropicum in altero extremorum inferiorum, ex alterius glandium inguinalium tumore exortum obſervaſſe memorat; idemque phænomenon in ſuperioribus extremis ab axillarium glandium tumore animadvertiſſe tradit. Celebris etiam Hunterius tumoris inguinalis hiſtoriam refert; quo rupto, magna tenuis aquoſi fluidi vis effuſa eſt, & ingenti copia per dies aliquot effundi pergebat, ſenſim autem minuebatur & ſubito tandem deſiit; pro ratione vero vulneris inguinalis ſanati tumor hydropicus in crure vicino exoriebatur. (*d*)

Abſorptio imminuta ab abſorbentium etiam paralyſi evenire poteſt.

Abſorbentia autem irritabili aut muſculari contractione imbui, a variis phenomenis apparet; eo nempe quod poſt mortem ſeſe evacuent. &c. &c.

(*c*) Diſſert. Inaugur. in Celeberrimi Halleri collect. diſput. Vol. V.
(*d*) Medical Commentaries P. I. pag. 58.

Si igitur contractio illa aut vis muſcularis ab iiſdem cauſis minuatur, quæ in aliis corporis partibus paralyſin inducunt; conſentaneum eſt abſorbentium depletionem ſimiliter tardari, & exinde fluidorum abſorptionem lentius procedere. Atque huic origini, aliquatenus, hydropes paralyſin & extremorum atoniam comitantes, attribui videntur.

His itaque hactenus, de hydropum cauſis univerſim præmiſſis; ad aſcitem, diſſertationis hujus præcipium argumentum, ſigillatim conſiderandum progredimur.

§. II. DIAGNOSIS.

DEFINITIO.

„ *Aſcites eſt accumulatio, præter naturam, fluidorum effu-*
„ *ſorum in abdominis cavum, i. e. inter peritoneum & viſce-*
„ *ra abdominalia.*

Difficulter aſcites a quibusdam aliis hydropis ſpeciebus, quæ ad eosdem fere locos ſitus ſuos habent, diſtinguitur; ut plurimum vero per ſequentia indicia ſe ſatis manifeſtare videtur. Quippe a tumore abdominis gravi, non circumſcripto & ab inferiore abdominis parte incipiente, fluctuatione contentæ aquæ, delapſu humoris & inde tumoris verſus latus in quod æger decumbit, ubi ſaltem totum abdominis cavum mondum accurate repletum fuerit, &,

mo-